

Szalai Zsolt

nem az a tied

megállsz azért, hívod a kedvest,
vajon helyesen határozod-e, amit látsz;

loknis kislány lett csíkos trikóban,
rácsodálkozón guggol az ágyások között,
nincs fontosabb, most övé a legnagyobb feladat,
a paradicsomokra átszokó krumplibogarakat úsztatja
kolorádóba vissza – menekültáradat egy vizesvödörben,
a babrálásból mégis felnéz, lelkesült csörfös, szeménátvillanamosoly

fűnyírót cserélsz kaszára és állsz, jelre vár az imádkozó sáska is
az elszáradt perjeszálon, noszogatod a szöcskét, pattanjon kicsikét odébb,
egy jó szökkenés csak az élet

és jön a drága, mondja, nem tudom, hagyd, boruljon virágba,
ne bolygasd, amit nem ismersz, úgy legyen otthonod,
ahogy még nem tudod; hisz nem voltál mindig itt,
a kocsmabéli öregekre épp ezért figyelsz;

hallj és láss, elmondják újra,
mi mégsem a tiéd, nem is lesz soha,
hiába adnál, hiába kérnél –
nincs cserébe más

írmagjuk irthatatlan

a bakszakáll pihéi szállnak, a kert egy tenyérnyi helyét pécézve ki,
ahová még engedi a fehérén virító cickafark tarackos szigora,
miközben előzönlik mindent a ligeti seprence,
és mindenüvé szórja magjait a lándzsás útifű

megcsendesedsz, esténként, csivitelés helyett
csak a ciripelést hallgatod,
kiveszik a nyárból minden más hang, semmi céció,
zizzenés nélkül csípnek a kései szúnyogok,
a nyárfaleveleket sem rezgeti a csatornapart felől
hűsítő szellő

idetévedni csak az ember tud

hol áradni csak az idő

amit felosztanál: nem az a tied